

Arrest

nr. 211 351 van 22 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DEBRUYNE
Sint-Pieterskaai 73/B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2018.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat VAN HECKE *loco* advocaat S. DEBRUYNE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Hoewel op uw taskara vermeld staat dat u geboren bent in Mirzayan verklaart u afkomstig te zijn van Zulum Abad (district Surkh Rod, provincie Nangarhar). Hier leefde u met uw moeder, broer en zus. Uw vader woonde op zijn werkplaats in Torkham en kwam sporadisch thuis. U werd als minderjarige beschouwd tot 30 juni 2017.

Uw vader was actief bij de grenspolitie in Torkham en arresteerde op een dag zes leden van de Taliban. Anderhalve maand later kwamen de Taliban in uw dorp op zoek naar u en uw vader. De Taliban spraken uw burens aan, maar die zeiden dat ze niet wisten waar jullie woonden.

De volgende dag trokken uw burens naar de Malik om te melden dat de Taliban op zoek waren naar u. De Malik meldde dit op zijn beurt aan uw vader. Nadat u dit nieuws ontving, verliet u uit schrik het huis niet meer en ging uw vader op zoek naar een smokkelaar voor u.

Een week nadat de Taliban u kwamen zoeken in uw dorp, verliet u het land. U reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland om op 20 november 2015 in België aan te komen. U diende op 9 december 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

U verklaarde niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreesde dat de Taliban u iets zouden aandoen om zo druk te zetten op uw vader.

Ter staving van uw eerste verzoek legde u volgende documenten neer: uw taskara, een kopie van de taskara van uw vader, een vijftal foto's van uw vader, een zevental documenten die gerelateerd zijn aan het werk van uw vader en de enveloppe waarmee voorgaande documenten zijn verstuurd.

Op 27 juni 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. In haar arrest van 11 januari 2018 nam de RvV een gelijkaardige beslissing. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

U verliet België en reisde naar Frankrijk, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 30 januari 2018 werden in Frankrijk uw vingerafdrukken genomen. Frankrijk achtte België echter verantwoordelijk voor uw verzoek in het kader van de Dublin-procedure. U werd naar België teruggeleid. Op 23 augustus 2018 werd u door de politie van Zeebrugge betrapt op illegale grensoverschrijding. Hierna werd u overgebracht naar het centrum voor illegalen te Merksplas (CIM).

U diende op 24 september 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U herhaalt dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat u er problemen heeft gekend met de Taliban, dit omwille van de werkzaamheden van uw vader voor de Afghaanse grenspolitie. U verklaart dat uw jongste broer ondertussen spoorloos verdwenen is. Verder ontving u een brief van de Taliban en ging uw oom vervolgens klacht indienen bij het districtshuis. Hoewel u verklaart dat deze documenten door uw oom werden verstuurd naar uw advocaat, legt u deze niet neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofdte kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek hebt uiteengezet, met name de problemen die u met de Taliban zou hebben gekend omdat uw vader werkzaam was voor de Afghaanse grenspolitie, moet worden beklemtoond dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het louter herhalen van uw asielmotieven wijzigt niets aan het eerder vastgestelde fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Dat uw jongste broer spoorloos zou verdwenen zijn kan aldus niet als geloofwaardig worden beschouwd. U legt evenmin documenten neer die de eerder gemaakte appreciatie van de asielinstanties zouden kunnen ombuigen. U spreekt over nieuwe documenten die uw oom zou hebben verstuurd naar uw advocaat maar laat het na deze over te maken. Het CGVS kan niet oordelen over stukken die niet in het administratief dossier aanwezig zijn. Bovendien kunnen documenten uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken, en blijkt uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017) dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat.

Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Zoals in uw eerste beslissing werd vastgesteld kan uw dorp de facto tot Jalalabad worden gerekend, gezien de vele stadsuitbreidingen de omliggende dorpen deden opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, zoals uw dorp, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. In casu dient de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld. Ook de RvV was deze mening toegedaan in haar arrest van 11 januari 2018.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden,

Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van de *“algemene beginselen van behoorlijk bestuur”*, van de rechten van verdediging, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij van 9 december 2015 door verwerende partij bij beslissing van 27 juni 2017 ongeloofwaardig werd bevonden waardoor aan verzoekende partij de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. In het bijzonder werd geoordeeld dat geen enkel geloof kon worden gehecht aan haar beweerde problemen met de Taliban nadat haar vader, die actief zou zijn bij de grenspolitie in Torkham, zes leden van de Taliban arresteerde en dat verzoekende partij zelfs niet aannemelijk maakte dat haar vader actief zou zijn geweest bij de grenspolitie. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 197 828 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 1 januari 2018, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State.

De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoekende partij kan dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

2.2.3. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar huidig verzoek om internationale bescherming steunt op het feit dat zij nog steeds niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar vorige verzoek om internationale bescherming.

2.2.4. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en zijn deugdelijk. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen argumenten aanbrengt die de motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen.

2.2.5.1. Verzoekende partij stelt dat *“de tweede (...) asielaanvraag (dd. 24/09/2018) al te kort geduurd heeft”* en dat *“(i)n een dergelijk kort interview (...) geenszins afdoende gerichte vragen gesteld (kunnen)”*

worden, laat staan dat de kans kan gegeven worden om nieuwe elementen en middelen afdoende gericht uiteen te zetten". Verzoekende partij wijst op de nieuwe elementen die zij bijbracht, met name de verdwijning van haar jongste broer, de brief van de Taliban en de klacht van de oom in het districtshuis, en meent dat zij *"dit alles, in het al te korte tijdsbestek, niet aan bod (heeft) (kunnen) laten komen, hoewel hij dit zeer concreet wou kaderen en uiteenzetten"*. Bovendien moet tevens rekening gehouden worden met haar jonge leeftijd (19 jaar) en het feit dat zij het invullen van de 'schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag' niet bijgestaan werd door een raadsman. Verzoekende partij stelt dat *"(m)ateriële stukken (...) niet steeds noodwendig (zijn)"* en dat *"(n)ieuwe elementen (...) er ook in (kunnen) bestaan in nieuwe verklaringen en uiteenzettingen, die getoetst kunnen worden op waarachtigheid en/of leugenachtigheid"*. Verzoekende partij onderstreept ten slotte nog dat zij geenszins louter haar asielmotieven van haar eerste verzoek herhaalt doch daarentegen meer heeft *"toegevoegd/gestaafd/gedetailleerd uiteengezet"*.

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat aan verzoekende partij bij het invullen van de 'schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag' in het gesloten centrum te Merkplas (administratief dossier, stuk 5, schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag) de kans werd gegeven om te verduidelijken welke nieuwe elementen zij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aanvoert en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Raad duidt er in dit verband tevens op dat overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet geen persoonlijk onderhoud dient plaats te vinden indien de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Het komt dan ook aan verzoekende partij toe om, wanneer zij hiertoe de kans krijgt, alle nieuwe elementen en bewijsstukken waarover zij beschikt bij te brengen. Bovendien werd aan verzoekende partij op het einde van deze vragenlijst de mogelijkheid geboden om bijkomende opmerkingen te geven en/of iets toe te voegen (administratief dossier, stuk 5, schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vragen 6 en 7), zodat zij bezwaarlijk ernstig kan volhouden dat zij nooit de kans kreeg om haar nieuwe elementen volledig uiteen te zetten. Waar zij verwijst naar haar jonge leeftijd (19 jaar) en het gegeven dat zij bij het invullen van de 'schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag' niet werd bijgestaan door een advocaat, wijst de Raad er vooreerst op dat geen enkele wet of rechtsregel voorziet in de aanwezigheid van een advocaat bij het invullen van de 'schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag'. Verder duidt de Raad erop dat in de aanhef van de 'schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag' er uitdrukkelijk op gewezen wordt dat het Commissariaat-generaal niet verplicht is om verzoekende partij op te roepen voor een persoonlijk gesprek en dat het bijgevolg erg belangrijk is dat zij alle nieuwe elementen ter ondersteuning van haar aanvraag aanbrengt in de schriftelijke verklaring of uitlegt waarom dit niet mogelijk is (administratief dossier, stuk 5, schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag). Verzoekende partij was derhalve perfect op de hoogte van de noodzaak alle nieuwe elementen en bewijsstukken waarover zij beschikt aan te brengen in deze schriftelijke verklaring. Bovendien toont verzoekende partij niet aan hoe de door haar in de 'schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag' weergegeven opsomming van de nieuwe elementen en bewijsstukken waarover zij beschikt anders zou kunnen zijn geweest door de aanwezigheid van een raadsman. Waar zij in haar verzoekschrift immers lijkt te stellen dat zij bepaalde zaken niet aan bod kon laten komen, dient te worden vastgesteld dat zij op generlei wijze concretiseert welke relevante elementen zij niet heeft kunnen aanbrengen in deze schriftelijke verklaring.

De Raad is van oordeel dat in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd dat aan de bewering van verzoekende partij dat haar jongste broer spoorloos zou verdwenen zijn geen enkel geloof kan worden gehecht nu deze verklaring betrekking heeft op een gebeurtenis die volledig voortvloeit uit het asielrelaas dat zij in het kader van haar eerste verzoek heeft uiteengezet, met name de problemen die zij met de Taliban zou hebben gekend omdat haar vader werkzaam was voor de Afghaanse grenspolitie, en haar eerste verzoek door de commissaris-generaal werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Wat betreft de brief van de Taliban en de klacht van haar oom, stelt de Raad vast dat verzoekende partij, die in haar 'schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag' stelt dat haar oom deze documenten verstuurd zou hebben naar haar advocaat (administratief dossier, stuk 5, schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 3.2), tot op heden nalaat deze documenten bij te brengen. Verzoekende partij beperkt zich dan ook tot loutere verklaringen, dewelke niet van aard zijn het ongeloofwaardig karakter van haar asielrelaas te herstellen. Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat documenten haar relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Tevens blijkt uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 4, landeninformatie, deel 3) dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt

zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas te herstellen.

2.2.6. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die van aard zijn de motivering in de bestreden beslissing dat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet in een ander daglicht te stellen. Immers, waar verzoekende partij stelt dat verwerende partij zich slechts baseert op “*achterhaalde of tegenstrijdige verslaggeving*”, wijst de Raad erop dat verwerende partij zich voor wat betreft de veiligheidssituatie in Jalalabad baseert op recente rapporten, met name een EASO-rapport van december 2017 en een COI-rapport van 20 februari 2018 (administratief dossier, stuk 4, map landeninformatie, delen 1 en 2). Deze informatie wordt bovendien bevestigd door het recentere EASO-rapport aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan d.d. mei 2018 dat verwerende partij als bijlage bij haar nota met opmerkingen voegt (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Verzoekende partij laat na concrete elementen of argumenten bij te brengen waaruit blijkt dat deze rapporten achterhaald dan wel tegenstrijdig zijn. Het reisadvies inzake Afghanistan van de FOD Buitenlandse Zaken waarnaar zij in haar verzoekschrift verwijst is geenszins dienstig, daar dergelijk negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de Afghaanse nationaliteit bezitten niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekende partij die wel de Afghaanse nationaliteit hebben en van daar afkomstig zijn. Dergelijke reisadviezen zijn *in casu* dan ook irrelevant daar ze niet slaan op de concrete situatie van de asielzoeker, doch slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van Afghanistan.

2.2.7. Waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog een “(kleur)kopie arbeidskaart “C” dd. 16/01/2018” en een “*arbeidscontract dd. 10/02/2018*” voegt (bijlagen 2 en 3), en stelt dat zij zich in België geïntegreerd heeft, vrienden en kennissen heeft gemaakt en werk heeft in de horeca, bemerkt de Raad dat verzoekende partij hiermee louter haar integratie in België aantoont, doch hiermee geen ander licht werpt op de appreciatie van haar volgend verzoek om internationale bescherming.

2.2.8. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 4), en dat verzoekende partij bij het invullen van de ‘schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag’ in het gesloten centrum te Merkplas op 24 september 2018 de kans kreeg om te verduidelijken welke nieuwe elementen zij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aanvoert en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.11. Daar waar verzoekende partij ter terechtzitting verschillende documenten neerlegt, stelt de Raad vast dat alle neergelegde stukken (kleuren)kopieën betreffen. De Raad is evenwel van oordeel dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en

plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Wat betreft het stuk dat aantoonst dat via DHL zaken werden overgezonden, oordeelt de Raad dat het al dan niet verzenden van gegevens via DHL op zich niet ter discussie staat.

2.2.12. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT